

JANTAROVÝ KOMNATY

1) Až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž,
tváře si nic zlého nemyslí, když nechceš, neublížíš,
přípi(by)tky z dešťových par, na šátcích polední žár,
až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž.

2) Zvukové vlny se šíří a slova, co nezhynou,
na jedné ruce Ti spočítám jak šance pod lavinou,
stačí je z doslechu znát, vyčíst je z kamenů, snad
až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž.

R: Šrámy se zacelí, jizvy zjihnou, neděle pondělí vždycky stihnou,
plechovej bubínek za lodní zvon, mě hledal můj bůh,
byl to určitě on.

Vodil nás větrem a nenechal spát, proto se pletem, když musíme lhát,
až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž.

3) Vrcholy hlídají pád, jejich stín otvírá dlaň,
do nitra hory Tě zvednou, nejdřív si klekni, pak vstaň,
komnaty jantarový Ti v pravý čas pravdu poví,
až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž.

4) Ve světě barev si číst, znát popěvek na jeden tón,
v blecích se jeho tvar míhá, možná je vrytý do etruských spon,
oči ho vyzařují, podle něj po mořích vraky plují,
až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž.

R:

- 5) V nezvyklém tichu si svítá, jak za dávných, pradávných dob,
etruské spony si truchlí, ty ozdoby jsou bez ozdob,
etruské spony truchlí za všechny ty sopky nevybuchlý,
až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž.

H+T: František Stralczynský

PRŮVAN

1. Jsi vlna větru, co nadělá spoušť,
vysuší pole a změní ho v poušť.
Mazlavý písek a vetřelec prach,
co ústa slepí, pak není chuť k jídlu,
mě budí jak strach.
2. To věčné, co s Tebou se už hromadí,
ta hromada listí Tě nenahradí.
Děravý spánek, sny okoralý
a Tvoje pohledy – sprostý a bludný a dokonalý.
3. Jsem zapadlá mince až do podlaží,
propast a nikdo se neodváží.
Končí tu dráty, dům bez spojení,
malátnost, tichý dech, východy z nouze bez opojení.
4. Korálky, pentle, co já s tím,
těm kradeným chvílím už nerozumím.
V koberci mám cesty vyšlapaný,
Tvé možnosti scénáře jsou z knihy přání už vyškrtaný.
5. Ze střepů slunce si skládám tu tvář,
chtěl si být soudce, já budu ten žhář.
Kolik je v sázce tak řekni si sám,
/ nechávám za sebou průvan a klapky a zbořenej chrám. / 2x

PRO SNĚNÍ

1. Nenabereš z jedné řeky dvakrát stejnou vodu,
nebudeš se dvakrát stejně smát,
věř životu a hraj si s ním na náhodu,
každou chvíli máš jen jedenkrát.
2. Růžový balónky mraků
toulaj se po nebi pro snění,
dlouhý jsou koleje vlaků,
dnové svůj jízdní řád nemění.
3. Voňavý nálady z tónů
nezkazí kouř divnejch hádek,
sváteční vyznání zvonů
zní krajem tvejch tichejch toulek.
4. Dotknutí moudrosti stromů
léčí i největší zklamání,
barevný světýlka domů
jak kvítí chtění a mámení.
5. Tak se dívej na svět a pij čistou vodu,
třeba se ti budou všichni smát,
věř životu a hraj si s ním na náhodu,
každou chvíli máš jen jedenkrát.

H+T: Petr Stupka

NOTTINGHAM

1. Čtyři roky na dvou matracích
s plyšovým panterem, flétnou a smutkem v náznacích,
pár horkých slz na Ruzyni,
objetí, ale už jsme jiní.

R: Tak daleko, tak blízko se mi ztrácí
Paříž i Nottingham,
je prázdný tohle místo, prázdný
už nikdy nepřijde.

2. Nádvoří v Telči slunce obkrouží,
líbám jí, líbám a nevím najednou co s tou lží,
vyťukat zprávu svědomí radí,
jenomže mobil, ten tě nepohladí.

R: .....Náměšť i Nottingham...

3. V noční tramvaji směr Petřiny
potkávám divný, smutný a opilý stíny,
ten můj šeptá jen jedno jméno,
karneval v hlavě a v srdci opuštěno.

R: .....Praha i Nottingham...

4. Půlrok je pryč a touha s ním,
zbyly dvě lžičky a jedna tvář sevřená zklamáním.
Sněhulák roztál a kolej spí,
jak naše srdce v cizích postelích.

R: ... Klatovy, Nottingham.... .. tvoje místo ....už nikdy .....

KAMARÁD

1. Co komu chybí, když se něco vyplní,
poslední kapkou plná číše přetéká,
nechtěl jsi mi ublížit a říkáš: to je tím,
jak prázdné rámy padají a pláčou dojetím.

R₁: Najednou se nic nového už nepoví,
polibek byl tou ozvěnou sametový,
(h)ladí se věci, co zbyly nám tu na hraní,
vůbec jim nevěříme, proto pláčem do dlaní.

2. Co komu schází, když se utíká,
na rohu se udýchaně chvílku zastaví,
jen vzduch pálí do očí a možná je to tím,
jak prázdné rámy padají a pláčou dojetím.

R₂: Hledáme v nich bez ostychu zapomnění,
nečekaně v jedné chvíli prozrazení,
to se poví, políček byl tak akorát,
ani moc nebolel, jen si zůstal po něm stát.

3. Kdo kolik dává, když se cítíš sám,
byl tady jednou, v jedné chvíli přivolán,
sváděl všechno na druhé a podvedl je tím
a prázdné rámy padají a pláčou dojetím.

R₁+R₂.....

H: Zdeněk Hříbal +Tomáš Poláček
T: František Stralczynský

PALIČKOVÉ BUBÍNKY

1. Odkapávají, jedna za druhou,
paličkové bubínky rytmus hledají.
Sousedé si před usnutím cosi šeptají,
jako že by chtěli být a vlastně nebudou.

2. O poschodí výš se láhev otvírá,
ten druhý si pod gumičkou vlasy rozpustí.
Pak se chytanou zuby nehty a už nepustí,
když se jeden narodí, ten druhý umírá.

- Ref: Pláč i smích se jako těsto mísí,
každý si to svoje hezky sní.
Zemdlené ho někdo křikem křísí,
jiný už celou věčnost sladce spí...

3. Pouliční stín druhý dech dohání,
letem světem pod pět zámků, mezi sebe mříž.
Honem rychle zapomenout, co je na obtíž,
modlitbičku před spaním a sladké pokání.
(Na klíč, kterej místo dáreků z kapsy vylovíš,
zarachotí, zacinká, strach to nahání.)

4. Lásky z kolejí jak ptáci vyletí,
s první hořkou cigaretou je dálky volají.
Silní se v nich poztrácí, ti slabší schovají,
filosofský historie z konce století.

- Ref: Pláč i smích se jako těsto mísí,
každý si to svoje hezky sní.
Zemdlené ho někdo křikem křísí,
jiný už celou věčnost sladce spí...

5. Odkapávají, jedna za druhou,
paličkové bubínky rytmus hledají.

H+T: František Stralczynský

ROZMILOVÁNO

1.

Neví co říct, a tak se směje
a touhy svý schovává pod svetrem,
blondátej úsměv pro všechny bez naděje,
možná se v sobě dneska nespletem.

Všichni z toho baru skončí v něčí posteli
a ráno se tváří, jako že to nechtěli.

REF:

Rozmilováno, barmanka pouští Folsom blues,
když i ten nonstop zavírá,
tak z noci na noc Tě celou poznávám.
Z noci je ráno, další den poztrácených múz,
propíjím pade poslední,
ty usínáš a on se probouzím zase sám...

2.

Zase Ti píše a stokrát volá,
jenže Tě ztrácí čím dál víc,
sedíte tiše, zbyla jen věta holá,
souvětí umřelo, zamlčený do sklenic.

U Černý kočky bílý víno v modrým dýmu,
když ruce probíjí, Tvý srdce odpoví mu.

REF:

H: Václav Koblenc, Jiří Toman

T: Václav Koblenc

TUUUDUM

1. Řekni mi, prosím, jestli hvězda zítra spadne
a jestli kytka ve váze neuvadne.
Mám ji snad zalít,
hvězdu utrhnout?
2. Řekni mi, jestli je dlouhá tahle chvíle
a proč se tváříš tolik provinile,
mám chvíli zkrátit,
Tebe obejmout?
3. Co plave řečí v moři velkých plánů,
proč slunce chodí spát na jednu stranu,
řekni kde slunce spí,
já tě poslouchám.
4. Řekni proč ptáci letí na sever ne na jih
a proč se léto nevymění za sních.
5. Řekni proč hoří něco, co už mělo zhasnout
a proč se noc už nesnaží dál tmavnout
a kdo to řek', že poslední umírá naděje?
Na druhou stranu...až tak moc se neděje.

H + T: Živana Stupková

OBÁLKY

1. Já poznal první, že k ní se nakloním,
hudba v pravou chvíli koláč kouře rozkrojí, rozkrojí...
Vadí to, nevádí, co si kdo přál,
/: ona ho líbá, on neodpoví :/

R: Kolik je do roka prázdných nedělí,
do úhledných obálek čas je rozdělí.
/: Nikdo ty obálky neposílá, nikdo je nerozlepí :/

2. Kouzlo noci je spojí a každý to přece ví,
že tím samým proutkem vše rozpojí, rozpojí.
Tak ať ji pohladí, co bude dál,
to /: někdo usnul a jiný vytrval :/

R: Kolik je do roka prázdných nedělí
do úhledných obálek čas je rozdělí.
/: Nikdo ty obálky neposílá, nikdo je nerozlepí :/

Mezihra

3. V bytě je prázdko a sem tam sklo rozbitý,
kostelní ticho tvary neurčitý, neurčitý.
Dvě bílé obálky, někdo mi dal,
/: abych je rozlepil, anebo roztrhal :/

H: Tomáš Poláček, František Stralczynský

T: František Stralczynský

PRSTEM PO SOUHVĚZDÍ

1. Přístup blíž a nestůj stranou, poslouchej, co říkají,
budou hrát na schovávanou, děti se k nim přidají.
Pikolík mezitím zmizel, tiše popřál dobrou noc,
nechtěně jsem úspěch sklízel, pak mi přišel na pomoc.
2. Do tvých očí se záblesk vkrádá, náhle nevíš kudy kam,
pan neznámý si tě žádá, já ho za tě požádám.
Ukloním se a nashledanou, hodím se k vám, nehodím?
Skončíme s tou schovávanou, pak ti na vše odpovím.
3. Třeba kde jsou kytky jen tak k mání a kde hvězdy blikají,
a jak splníš všechna přání, která šeptáš potají.
Když je spojíš do souhvězdí, tak hned svítí o to víc.
Malý ďábel prstem jezdí, ukazuje na měsíc.
4. Proč jsi jiná než se nosí, proč ti vlasy splývají,
blázni choděj rádi bosí a nesmysly říkají.
Já netvrdím, že jsi ta pravá, bojím se to zakřiknout.
Smutný blázen se mnou se hádá, že tě nemám poslechnout.
5. Vymyslím si, jak jen umím, co i blázen nevěří,
že jsem smutný, kudy chodím, hledám kliku u dveří.

H+T: František Stralczynský

KLÍNY

- 1) Chvíli strpení, uzel na kapesníku mám,
každou chvíli puknou ledy a na to klidně přísahám,
snad to bude naposledy, naposledy,
teď vyrazím klínem klíny, roztáčím plíšky tamburíny,
okolo všichni asi maj se krásně, cupuju zauzlený třásně.
- R: Táhnu to už s Tebou týden, proto ty oči krvavý,
čekám, kdy nás něco ke zdi přitlačí, ó...,
z toho kola sotva vyjdem, já vím, je to nezdravý,
a mně to nestačí.
- 2) Chvíli strpení, pozdravím holky z plakátů,
co Tě volaj přes ulici, na pusu jim čmárnu velkou záplatu,
chci jim totiž něco říci, něco říci,
jenom ať se nedělaj, vždyť za tu pózu jsou dobře placený,
mohla bych se přetřhnout, nechci a je to předem ztracený.
- R: Z uzlu jak dva konce vyjdem, proto ty oči krvavý,
čekám, kdy nás něco ke zdi přitlačí,
z toho kola sotva vyjdem, já vím, je to nezdravý,
a mně to nestačí.
- 3) Chvíli strpení, nechci mít duši od sazí,
Černou jako každý jiný, kdo jen tak v půli věty odchází,
nechává za sebou stíny, jenom stíny,
tichý jak ty mrtvý kytky, tenký jako k Tobě nitky,
že prej věříš na hledání nesplněnejch tajnejch přání.
- R: /Z toho kola sotva vyjdem/ 3x

H+T: František Stralczynský

NA KORZE JMÉNEM SLÁVA

1. Na korze jménem sláva pudr a matnej lesk,
korytem brát, nehtem dávat, a hlídat vrásky, čekat na potlesk.
Bublíny, prášky, fámy, řekni, co žene Tě vpřed,
když ztratíš všechny známý, zkus trochu vína nebo hladit amulet.
2. Na korze jménem sláva daří se nocím i dnům,
šmíra si tam rande dává, buď přijdeš pozdě, nebo o rozum.
Závist je rozkvetlá louka, dlaň, co se zavírá v pěst,
co nejde lepit, se stlouká, šplhej, dotkneš se nebe i hvězd.
3. Na korze jménem sláva trampoty, cukr a led,
nepadat, nemuset vstávat a čekat, že to bude naposled.
Když chybí jiskra i nápad, jako když krajina spí,
večery začnou se lámat, a je to smutný a zlý.
4. Na korze jménem sláva jsme svoji, zrychlený dech.
Začni o sobě váhat, zmizíš, ani pěna, kalnej břeh.
Kutálka po sobě sklízí, každej je tak trochu rád,
není co dát, nic už se nenabízí, v sezoně zmrzliny a hitů promenád.

H + T: František Stralczynský

Nákaza

1. Od hlavy až k patě padá námraza,
z nohou mi teplo odbíhá,
v mém srdci dlouho bují nákaza,
nohy se třesou.
2. Čirá bezmoc mě bez dechu objímá,
proč spolu až na věčnost být,
reality show na živo probíhá,
ruce se třesou.

R: Když ve snech vraždí,
tak pochopí každý, něco v ní narůstá.
Za pár dní umře naděje,
pro holku a kluka z koleje
je poslední šancí před Bohem kleknout.

3. Odpovědnost, ta šedá stará dáma,
nás mučí, je nám protivná.
Průhlednou zeď postavili mezi náma,
ruce se třesou.
4. Opatrnost od začátku ubývá,
stalo se a pravdu nepůjde skrýt,
co když zítra přes mrtvolu klopýtá,
nohy se třesou.

R: Když ve snech vraždí,
tak pochopí každý, něco v ní narůstá.
Za pár dní umře naděje,
pro holku a kluka z koleje
je poslední šancí před Bohem kleknout.

H+T: Jiří Toman

ZÁZRAKY

1. Z dlouhých poutí není návratů,
když se cesty kroutí, nutno obrátů.
Obrátíš se dvakrát, potřetí,
slova se Ti pletou jako u dětí,
co stavěj' zámky z písku a nemaj' zatím tušení.
2. Tvoje lásky stěnou prochází,
hned jak další pozdraví, ta stará odchází.
V dlouhých řadách podoba i tvář,
jak se listy mění, trháš kalendář.
A na zrcadlo šátek barevnej, co už nikdo nenosí.
3. Jako stromy zvedáš do mraků
ruce, který hledaj' náznak zázraků.
Ruce, který mohly někdy hrát,
ale který studěj', studěj' napořád.
A dovedly by rozplakat i vítr a bezvětří rozesmát.

R: Jednou zažít velkej nával
za zvuků bubnů šílení,
synkopickej tep a kravál,
křížovatek míjení.
Mrknout za oponu ráje,
projít peklem loučení,
někde v horách jako Gándhí
najít ponaučení.....

R:.....(mužský dvojhlas)

R:.....(všichni)_____

H: Tomáš Poláček

T: František Stralczynský

PODZIMNÍ SEN

1. Tak dneska někdo, mně se zdá,
na klavír měkkce hraje, slibuje a vypráví,
lehnem si spolu do trávy (pod stromy)
a ta voňavá je. (a budeme se líbat)
2. Tak zvoní tóny, mně se zdá,
pod kopyty hříbat, až vítr jaro prolomí,
lehnem si spolu pod stromy
a budeme se líbat.
3. Tak dneska někde, mně se zdá,
na klavír tóny zvoní, sladce a barokně
a zatím někde na okně
podzimem deště voní
tu du du du tů ůůů

H: Tomáš Poláček
T: Jan Soukup